

תת"ע (עכו) 19610-10-23 - ירון כוכבי נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 19610-10-23 - ירון כוכבי נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 19610-10-23

ירון כוכבי

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[22.06.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ);

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 01.05.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 31.05.2024.

טענות הצדדים

המבקש עתר לביטול פסק הדין וטען כי קיבל זימון לדיון אשר היה קבוע ליום 14.02.2024 אולם בשל נסיעתו לחו"ל,

הגיש בקשה לדחיית מועד הדיון ומעולם לא קיבל זימון למועד הדיון החדש אשר נקבע. עוד טען המבקש כי אישור

המסירה הקיים בתיק אינו חתום על ידו, ולא ניתן לדעת מה עלה בגורל הזימון לדיון שכן על גבי אישור המסירה נרשם

כי "הודבק" אולם לא ברור על איזה דלת הודבק, ומשכך דין פסק הדין להתבטל.

המבקש הוסיף כי נגרם לו עיוות דין מאחר ו"יתכן ועל פני הדברים לכאורה לא הוא היה הנהג במועד העבירה, והוא

בודק בימים אלה מי בפועל נהג מבני משפחתו את רכבו".

המשיבה ביקשה מנגד לדחות את הבקשה, וטענה כי לא צוינה כל סיבה המצדיקה את מתן הסעד המבוקש, וכי

משזמן המבקש כדין ולא התייצב לדיון, אין לו אלא להלין על עצמו. עוד הוסיפה המשיבה לעניין עיוות הדין כי לא קיים

כל פגם היוורד לשורש העניין.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין. לאחר שענייני בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. המבקש טען כי לא זומן למועד הדיון ביום 01.05.2024, וזאת לאחר שהוא עצמו הגיש בקשה לדחיית מועד הדיון. משזמן המבקש כדין לשיבה מיום 01.05.2024, והגיש בקשה לדחיית מועד הדיון, היה על המבקש לעקוב אחר מועד הדיון אשר נקבע בעניינו. הגשת בקשת לדחיית מועד דיון אינה בבחינת "שגר ושכח". הרי כיצד המבקש נסע לחו"ל, ללא בירור אם הדיון נדחה ואם לאו. המבקש לא עקב אחר החלטת בית המשפט ומשכך אין לו אלא להלין על עצמו. ראה בעניין זה את דברי בית המשפט בעפ"ת 35244-01-24 טל אבירם נ' מ"י, שם הורשע נאשם בדיון נדחה על סמך אישור מסירה לדיון הראשון, כאשר בית המשפט קבע כך:

"בהעדר התייצבות המערער לדיון שהתקיים, בית המשפט קמא רשאי לדון אותו בהעדרו. לעניין זה אין נפקות אם הכרעת בית המשפט קמא תינתן בדיון אליו המערער לא התייצב, או במועד מאוחר יותר".

עוד ראה עפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2022) שם נקבע כי:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך".

זאת ועוד, עיון בתיק בית המשפט מעלה כי הזימון לדיון הודבק לאחר ביקור שלישי, כאשר קיים על גבי אישור המסירה פירוט מלא של שלושה הביקורים. כן קיימת על גבי אישור המסירה כתובת מלאה. המבקש לא טען לחסרים בכתובת, אלא טען כי לא ברור על איזה דלת הודבק הזימון.

אין בידי בית המשפט לקבל טענה זו אשר נטענה בעלמא, בשים לב לעובדה כי קיימת כתובת מלאה על גבי ההזמנה לדיון.

לאור כך, אני קובעת כי המבקש זומן כדין ולא הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

באשר לעילת עיוות הדיון, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייניו של המבקש.

המבקש העלה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה, וכי "יתכן ועל פני הדברים לכאורה לא הוא היה הנהג במועד העבירה, והוא בודק בימים אלה מי בפועל נהג מבני משפחתו את רכבו". טענה כללית כי יתכן ואחר נהג ברכב, אין בה כדי להוכיח עיוות דין. ראה בעניין זה קביעותיו של בית המשפט המחוזי בעפ"ת 66004-01-24 ממנ' נ' מ"י, אשר נאמרו בהקשר של בקשה להארכת מועד להישפט אולם כוחם יפה גם בענייניו:

"באשר לטענה החלופית של נהג אחר ברכב, כידוע נפסק לא אחת גם בבית-המשפט העליון, שטענה מסוג זה אין בכוחה כדי להאריך את המועד להישפט שעה שגם בענייניו המערער לא יודע את זהות הנהג ולא ברור על יסוד מה טוענים שנהג אחר נהג ברכב. מדובר בטענה כללית שאין בכוחה כדי לייצר טענה של עיוות דין, ועל כן בצדק דחה בית-משפט קמא גם נימוק זה".

בענייניו, לא רק שהמבקש לא הצביע על זהות האחר אשר נהג ברכב, אלא שהוא לא נקט בלשון חד משמעית כי אחר נהג ברכב.

ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא הוכיח קיומו של עיוות דין.

לאור האמור, הבקשה נדחת.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תשפ"ד, 22 יוני 2024, בהעדר הצדדים.